

[Honoré.]

deligt mål har udslettelse af staten Israel. En dansk anerkendelse eller en anerkendelse fra EFs side af PLO som eneste repræsentant for palæstinenserne er uforenelig med et ja til Israels ret til at bestå, og jeg har noteret mig, at udenrigsminister K. B. Andersen i et interview i Politiken har udtrykt, at Danmark og EF ikke kan anerkende PLO, så længe PLO fungerer som en terrororganisation, og så længe PLO ikke anerkender Israels ret til at eksistere.

Det står mig ikke klart, hvorvidt det er korrekt at betegne de arabiske flygtninge og deres efterkommere som det palæstinensiske folk og udstyre dem som folk med visse rettigheder, herunder rettigheden til et eget statsområde. Hvis de implicerede stater imidlertid har vilje til at give de palæstinensere, der ønsker det, et eget statsområde, må det ske på en måde, der ikke giver Israel usikre grænser. En sådan stat, hvis den kan blive en realistisk mulighed, en tredje stat, må ikke kunne fungere som et brohoved til befrielse af israelsk landområde, der jo af PLO betragtes som besat territorium.

Danmark bør i EF arbejde for at udbygge dialogen og samarbejdet med de arabiske stater, ikke mindst med de mere moderate, vestligt orienterede. Vor forståelse for alle parter problemer i Mellemøsten bør også omfatte palæstinenserne, og vi må tilskynde Israel til at optage forhandlinger med forskellige repræsentanter for disse.

Vore udtalelser og vore erklæringer om, hvem der skal være parter i sådanne forhandlinger, og hvad de skal gå ud på, må imidlertid ikke rumme noget, der logisk set ville medføre udslettelse af staten Israel, den eneste fuldt demokratiske stat i området. Af den grund bør Vesteuropa i højere grad støtte USAs forsvar for Israels ret til at bestå.

Ib Nørhøj (DKP):

Noget nyt indeholder ministerens redegørelse. Den fremtræder vel for første gang mere som en redegørelse for EFs end for dansk udenrigspolitik. Men jeg må sige, at det nærmer sig det imponerende, hvordan det er lykkedes ham at se alle begivenheder igennem de ni's prisme, som forstørrer betydningen af EFs gerninger til det enorme, mens alt andet syner småt. De ni skulle have ordnet Europakonferencen, atmosfæren i FN, Middelhavsproblemer og sågar det nordiske samarbejde. Tro det, hvem der vil.

Man fristes til den bemærkning, at om nogle mennesker siger man, at de ikke har andet end sex i hovedet, men udenrigsministeren har åbenbart ikke andet end de ni i hovedet.

De EF-planer, som vi har advaret imod, men som man bagatelliserede som fristile, er dem, der nu kaster deres skygge forud. De toner nu frem som håndgribelige bestræbelser på ganske systematisk at ophæve og udrydde dansk suverænitæt. Tindemansplanen synes nærmest sat i funktion, endnu før den er vedtaget. Det vigtigste spørgsmål for dansk udenrigspolitik er i virkeligheden at forhindre, at denne line løbes ud, at EFs skylapper fjernes fra ledelsen af dansk udenrigspolitik. Hele situationen, først og fremmest i Europa, gør tværtimod, at der er brug for en selvstændig og initiativrig dansk udenrigspolitik. Der er skabt muligheder for det og tilskyndelser til det, og det hænger frem for alt sammen med den resultatrige gennemførelse af den europæiske konference for sikkerhed og samarbejde, som det forekommer mig at ministeren på en noget bemærkelsesværdig måde har bagatelliseret. Man bør holde sig klart, at aftalerne derfra er en både usædvanlig og betydningsfuld begivenhed.

Mens kapitalismens krise i Europa i 1930-erne førte magthaverne i en række lande ud i en desperat militaristisk aggressionspolitik, som videre førte ud i katastrofen, så er det nu lykkedes, på trods af de tilbøjeligheder, som en dyb krise kan vække til live hos visse kortsynede reaktionære, kapitaldyrkende kredse, at få afsluttet aftaler, der angiver vejen til afspænding og fredelig sameksistens mellem landene uanset forskelligheder i deres samfundssystem.

Følges den vej i håndgribelig handling, så har Europa, og for en gangs skyld forstået som hele vor verdensdel, midt i en atomtids fare sin historiske chance for at sikre sin fremtidige fred, og det er vor tids mest afgørende ansvar at gribe denne chance.

Det er en sag, som ikke alene angår politikere, men folkene selv, og derfor er det så betydningsfuldt, at offentligheden får virkeligt kendskab til de i Helsinki besluttede retningslinjer for forholdet mellem staterne. Det blev da også besluttet dér, at dokumenterne derfra skulle offentliggøres i alle staterne, der – jeg citerer: »... vil udbrede dem og gøre dem bekendt i så vide kredse som muligt«.

Det må derfor undre, at der skulle gå det meste af et halvt år, før de blev tilstillet tinget og offentligheden i Danmark, og endda i et så